

(Laubdufkar No. 4.)

[Aasen, Ivar]

Her er det Land, som hugar meg best.

Tone: Manden og Konen satte sig ned.

1. Her er det Land, som hugar meg best,
og hit hev' eg lengtat lenge;
her var det stødt, som Hugen var fest
og gjekk i sitt gamle Gjenge.
Wida hev' eg slutt og faret i Kring,
aldri saag eg slike hyggjelege Ting.
Ja, myket hev' eg seet,
og meir hev' eg frett,
men her hev' eg seet det beste.

2. Her er væl Forði hugleg aa sjaa
og yndeleg paa alla Lider,
høfst naar ho heve Sumarsploggi paa
og blømer til dei øvste Lider.
Aldri vilb' eg bytt i nokon-handa Skatt
denne vaar sæle sumarljose Natt,
daa Forði ligg i Skrud
og søv som ei Brud,
og Dagen vakker trutt um Landet.

3. Her heve alt ein vøanare Litt,
han gjerer meg so godt i Hjarta;
her er det rett, som alt hadde Wit
og kunde haade læ' og garta.
Folket og eg er lika som eitt,

V box 28: 820

alt kvat dei segja, stynar eg so greidt;
og aldri er der Ord
paa all den vide Ford,
som ganga meg so til Hjarta.

4. Her kann eg kjenna Bygder og Bol
og Berg i so ymsa Nader;
Fjora og Fjell og Himmel og Sol
er kjendar' en andre Stader.
Saart hev' eg saknat Heimen ei Tid,
difyr' er han no so kjær og so blid.
Lat koma kvat som kann:
eg moter som ein Mann,
og aldri fer eg ut or Landet.

Utor „Ervingen.“

[Aasen, Ivar]

Dei træla, — dei træla.

1. Dei træla, — dei træla
fraa Morgon til Kveld, ja dei træla;
dei stræva, — dei stræva,
det varer um Alder og Æva;
dei freista alt som dei kann vinna,
dei sanka alt som dei kann stinna;
ja dei leita, — ja dei leita
etter alt det som Vinningar kan heita.

2. Dei grava, — dei grava
i Berg og i Myr, ja dei grava;
dei byggja, — dei byggja
paa Hus og paa Veg og paa Bryggja.
All Fordi, trur eg, dei vil jamna,

all Malmen, trur eg, dei vil samna;
ja dei emna, — ja dei emna
paa so mangt, som eg intje veit aa nemna.

Dei kappast, — dei kappast,
som Hunden um Beini dei nappast;
dei-sumla, — dei sumla,
som Mauren um Luba dei tumla.
Sin Stat vil alle med seg føra
igjenom den endelause Rora;
til dei stupa, — til dei stupa,
og til andre kjem i Staden til aa krjupa.
Utor „Ervingen.“

[Aasen, Ivar]

Hogferd.

Tone: Du Dlemann i Høydal, no kann du vera blid.

1. Alt det som no skal duga, det lyter vera stort;
for upp i Høgdi vilja no alle Folk so fort.
Det teiknar til, at alle den same Hugan faa
aa fara som dei store, og intje som dei smaa.
2. Dei unge gilbe Gutar dei tykja, det er ilt,
at andre Land skal hava so offa mykjet gildt,
at Folket der kann strøyta og losa seg so godt
og stræma sine Grannar og hava deim til Spott.
3. Det er ein Harm aa høyra ifraa eit annat Land,
at der er større Rikdom og alt i større Stand.
Det er so vondt aa vita, at ut i Landet der
skal vera større Byar og større Hus en her.
4. Ja, der er Husj hogre med fleire Fargar paa
og mykjet større Salar i Husom til aa sjaa

